

Arrest

nr. 182 300 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen die hij met de Taliban zou kennen omwille van zijn professionele activiteiten. Verzoeker stelt heden dat zijn moeder geen natuurlijk dood stierf, maar door de Taliban werd omgebracht en dat de sjiitische minderheid wordt gevisieerd in Afghanistan.

In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 11 maart 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en zijn beweerde vervolging door leden van de Taliban en omdat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kabul. De Raad bevestigt deze beslissing in zijn arrest nr. 154 649 van 15 oktober 2015.

Verzoekers tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 6 april 2016 niet in overweging genomen omdat hij geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbracht en louter voortbouwde op zijn eerder bedrieglijk bevonden asielrelaas. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker, behalve de brief opgesteld door zijn advocaat, geen bijkomende documenten neer maar verwijst naar de stukken die al in zijn dossier aanwezig zijn.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor

vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo ontwikkelt verzoeker een algemeen betoog en meent hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met zijn profiel, zijnde de zoon van een procureur en werkzaam als leerkracht. Verzoeker wijst naar de UNHCR Guidelines en stelt dat het algemeen bekend is dat leerkrachten en familieleden van mensen die voor de overheid werken door de taliban vervolgd worden. De loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport volstaat echter niet om aan te tonen dat hij in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de reeds in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 154 649 van 15 oktober 2015 vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn beweerde problemen met de Taliban omwille van zijn profiel, in gebreke.

Zo verzoeker van oordeel is dat sjiiten in Afghanistan vervolgd worden, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker nooit eerder melding maakte van deze problematiek. Bovendien toont verzoeker geenszins in concreto aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees in zijn hoofd blijkt ten gevolge het behoren tot deze minderheidsgroep.

4.3. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en 's Raads arrest nr. 154 649 van 15 oktober 2015 dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in Kabul om de onveilige situatie in zijn regio van herkomst te vermijden. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze hervestiging.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Kabul betwist en internetartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent verwerende partij niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. In zoverre uit de informatie verrat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en er in de hoofdstad Kabul zelfmoordaanslagen voorkomen, toch blijkt duidelijk dat er in Kabul geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoonbaar dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

De vraag van verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal om een onderzoek te voeren aan de hand van interviews met de Kabul bewoners, wordt niet ingewilligd. De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, met name het EASO Country of Origin Information Report: "Afghanistan – Security Situation" van januari 2016, gebaseerd is op talloze bronnen en op een objectieve en onpartijdige manier een beeld schetst van de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en meer in het bijzonder Kabul. Cedoca volgt de veiligheidssituatie in Afghanistan, en in het bijzonder Kabul, voortdurend op en in het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld zal de informatie van het Commissariaat-generaal versneld geactualiseerd worden.

De Raad is voorts nog steeds van oordeel dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op

verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: "U bent immers een volwassen man. U maakt geen melding van enige gezondheidsklacht die uw terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan. U bent beide Afghaanse landstalen machtig en heeft minstens twaalf jaar onderwijs genoten, wat naar Afghaanse normen meer dan gemiddeld is. Sedert geruime tijd zou u les hebben gegeven aan analfabete volwassenen en aan kinderen in de lagere klassen. Na uw studies in het district Rashidan zou u nog bijkomende studies hebben gevolgd. Hoewel u op uw Facebook account aangeeft dat u studeerde aan de Gharjistan universiteit in Kabul, stelt u dat dit de naam van een opleiding was die u in Ghazni heeft gevolgd. Dit overtuigt niet helemaal, te meer een zoekopdracht die Ghazni en Gharjistan combineert geen resultaten oplevert die uw uitleg zouden kunnen bevestigen en uit de aanwezige informatie duidelijk blijkt dat dit een school in de hoofdstad Kabul is. Bovendien blijkt uit de reacties op uw account dat de meeste personen waarmee u "bevriend" bent in Kabul studeren. U ontkent dit ook niet en stelt dat deze personen uit Ghazni afkomstig zijn maar hun hogere studies in Kabul doen (CGVS, 25 februari 2015, p.25,26). Dat u eveneens in Kabul gestudeerd heeft, blijkt gezien deze vaststellingen niet ondenkbeeldig. Voorts kan worden gewezen op het feit dat u uit een financieel draagkrachtige familie afkomstig bent. Uw vader zou procureur in Ghazni zijn en zou er drie vrouwen op nahouden, wat op zich al een aanwijzing is dat uw vader zeker niet onbemiddeld is. Hoewel u voorts de oppervlakte van uw gronden niet in jerib kan preciseren, blijkt toch dat er landbouwers nodig zijn om deze gronden te bewerken (CGVS, 25 februari 2015, p.13). Ook dit wijst op een bepaalde welstand. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u in Kabul een oudere zus heeft. U stelt dat het in uw cultuur niet past dat een man bij zijn zus gaat inwonen. Echter, er mag worden verwacht dat uw zus u minstens tijdelijk enige opvang kan bieden (CGVS, 25 februari 2015, p.25). Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat een vestiging in Kabul onoverkomelijk zou zijn. Uit uw relaas blijkt immers dat het zeker niet ongewoon is dat mensen uit uw regio in Kabul gaan studeren. Zo zou uw broer er aan de Militaire Academie hebben gestudeerd en zijn volgens u tal van jonge mannen uit uw regio naar Kabul vertrokken om er hun universitaire studies te doen. U stelt dat uw vrienden op Facebook in Kabul studeren en daarbij jarenlang in hostels verblijven (CGVS, 25 februari 2015, p.26). Bovendien geeft u zelf aan dat het uw wens was om te gaan studeren in Herat, Mazar-i Sharif of Kabul (CGVS, 25 februari 2015, p.26). Uit uw relaas blijkt niet dat de afwezigheid van een (uitgebreid) familiaal netwerk in deze steden uw ambitie in de weg zou staan. Uw talenkennis, uw opleidingsniveau en de hogere studies die u mogelijks al in Kabul volgde, de vaststelling dat u uit een bemiddelde familie komt, uw werkervaring, uw persoonlijke ambitie om verder te studeren in Mazar-i Sharif, Herat of Kabul, alsook de aanwezigheid van uw zus in Kabul, zijn factoren die aangeven dat een (her)vestiging in de hoofdstad in uw geval niet als onredelijk kan worden beschouwd."

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn vorige asielaanvraag gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Waar verzoeker verwijst naar de moeilijke omstandigheden waarin vluchtelingen bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen indien hun familie minder draagkrachtig is of ze helemaal geen familie meer hebben, stelt de Raad vast dat dit betoog geen afbreuk vermag te doen aan het voorgaande, gezien verzoeker gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoeker geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren.

Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker in Kabul onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

5. Waar verzoeker van mening is dat zijn uitwijzing naar Afghanistan een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, in gebreke.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 december 2016, voert verzoekende partij aan dat zij leraar was en zoon van een procureur en met dit profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft vanwege de Taliban. Verzoekende partij wijst erop dat zij ook verschillende leden van de familie heeft die betrokken zijn bij de overheid en dit mee haar vrees bepaalt. Verzoekende partij wijst er tevens op dat haar moeder is overleden, haar vader ontvoerd en zij behoort tot de sjiiitische minderheid. Voorts stelt verzoekende partij dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in Kabul aangezien zij afkomstig is van Gazni en de hele familie daar woont. Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij een gezin vormt met een erkende vluchteling en dat er dan ook om die reden geen mogelijkheid is van een intern vestigingsalternatief, zoals uit de rapporten blijkt waarnaar zij verwijst in het verzoekschrift. Op de vraag om wat duidelijkheid te scheppen over haar gezin in België, geeft verzoekende partij aan dat zij drie jaar geleden in Afghanistan huwde en dat haar echtgenote nog niet legaal in België verblijft en nog bij haar vader woont.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij leraar was en zoon van een procureur en met dit profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft vanwege de Taliban, en dat zij ook verschillende leden

van de familie heeft die betrokken zijn bij de overheid en dit mee haar vrees bepaalt, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Zo ontwikkelt verzoeker een algemeen betoog en meent hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met zijn profiel, zijnde de zoon van een procureur en werkzaam als leerkracht. Verzoeker wijst naar de UNHCR Guidelines en stelt dat het algemeen bekend is dat leerkrachten en familieleden van mensen die voor de overheid werken door de taliban vervolgd worden. De loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport volstaat echter niet om aan te tonen dat hij in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de reeds in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 154 649 van 15 oktober 2015 vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de Taliban omwille van zijn profiel, in gebreke.”* De Raad kan slechts herhalen dat verzoekende partij haar vrees voor vervolging vanwege de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en een louter verwijzing naar haar profiel, wat zij ook aanvoerde naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, is in deze dan ook niet afdoende. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de grond van de beschikking en ze werpt er geen ander licht op.

Waar verzoekende partij er zeer algemeen op wijst tot de sjiitische minderheid te behoren, verwijst de Raad naar de beschikking waar hieromtrent het volgende wordt vastgesteld: *“Zo verzoeker van oordeel is dat sjiieten in Afghanistan vervolgd worden, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker nooit eerder melding maakte van deze problematiek. Bovendien toont verzoeker geenszins in concreto aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees in zijn hoofdte blijkt ten gevolge het behoren tot deze minderheidsgroep.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Het louter behoren tot de sjiitische minderheid volstaat, net als een algemene verwijzing naar de situatie van de sjiieten in Afghanistan, niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

Verzoekende partij betwist en bekritiseert voorts, doch ze ontkracht, noch weerlegt hetgeen in de bestreden beslissing en de beschikking d.d. 20 december 2016 omtrent het intern vestigingsalternatief in haren hoofdte wordt vastgesteld, met name dat zij, zoals eerder bij 's Raads arrest nr. 154 649 van 15 oktober 2015 in het kader van haar eerste asielaanvraag werd vastgesteld, daargelaten de huidige situatie in haar regio van herkomst, in de Afghaanse hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoekende partij, zoals ze op algemene wijze aanvoert, afkomstig is van Gazni en haar hele familie er zou wonen, vermag geenszins afbreuk te doen aan de vaststelling in de beschikking dat een hervestiging in Kabul in het geval van verzoekende partij als redelijk kan worden beschouwd: *“De Raad is voorts nog steeds van oordeel dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: “U bent immers een volwassen man. U maakt geen melding van enige gezondheidsklacht die uw terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan. U bent beide Afghaanse landstalen machtig en heeft minstens twaalf jaar onderwijs genoten, wat naar Afghaanse normen meer dan gemiddeld is. Sedert geruime tijd zou u les hebben gegeven aan analfabete volwassenen en aan kinderen in de lagere klassen. Na uw studies in het district Rashidan zou u nog bijkomende studies hebben gevolgd. Hoewel u op uw Facebook account aangeeft dat u studeerde aan de Gharjistan universiteit in Kabul, stelt u dat dit de naam van een opleiding was die u in Ghazni heeft gevolgd. Dit overtuigt niet helemaal, te meer een zoekopdracht die Ghazni en Gharjistan combineert geen resultaten oplevert die uw uitleg zouden kunnen bevestigen en uit de aanwezige informatie duidelijk blijkt dat dit een school in de hoofdstad Kabul is. Bovendien blijkt uit de reacties op uw account dat de meeste personen waarmee u “bevriend” bent in Kabul studeren. U ontkent dit ook niet en stelt dat deze personen uit Ghazni afkomstig zijn maar hun hogere studies in Kabul doen (CGVS, 25 februari 2015, p.25,26). Dat u eveneens in Kabul gestudeerd heeft, blijkt gezien deze vaststellingen niet ondenkbeeldig. Voorts kan worden gewezen op het feit dat u uit een financieel draagkrachtige familie afkomstig bent. Uw vader zou procureur in Ghazni zijn en zou er drie vrouwen op nahouden, wat op zich al een aanwijzing is dat uw vader zeker niet onbemiddeld is. Hoewel u voorts de oppervlakte van uw gronden niet in jerib kan preciseren, blijkt toch dat er landbouwers nodig zijn om deze gronden te bewerken (CGVS, 25 februari 2015, p.13). Ook dit wijst op een bepaalde welstand. Voorts blijkt uit uw*

verklaringen dat u in Kabul een oudere zus heeft. U stelt dat het in uw cultuur niet past dat een man bij zijn zus gaat inwonen. Echter, er mag worden verwacht dat uw zus u minstens tijdelijk enige opvang kan bieden (CGVS, 25 februari 2015, p.25). Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat een vestiging in Kabul onoverkomelijk zou zijn. Uit uw relaas blijkt immers dat het zeker niet ongewoon is dat mensen uit uw regio in Kabul gaan studeren. Zo zou uw broer er aan de Militaire Academie hebben gestudeerd en zijn volgens u tal van jonge mannen uit uw regio naar Kabul vertrokken om er hun universitaire studies te doen. U stelt dat uw vrienden op Facebook in Kabul studeren en daarbij jarenlang in hostels verblijven (CGVS, 25 februari 2015, p.26). Bovendien geeft u zelf aan dat het uw wens was om te gaan studeren in Herat, Mazar-i Sharif of Kabul (CGVS, 25 februari 2015, p.26). Uit uw relaas blijkt niet dat de afwezigheid van een (uitgebreid) familiaal netwerk in deze steden uw ambitie in de weg zou staan. Uw talenkennis, uw opleidingsniveau en de hogere studies die u mogelijks al in Kabul volgde, de vaststelling dat u uit een bemiddelde familie komt, uw werkervaring, uw persoonlijke ambitie om verder te studeren in Mazar-i Sharif, Herat of Kabul, alsook de aanwezigheid van uw zus in Kabul, zijn factoren die aangeven dat een (her)vestiging in de hoofdstad in uw geval niet als onredelijk kan worden beschouwd." Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn vorige asielaanvraag gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval."

De Raad herhaalt tevens dat "Waar verzoeker verwijst naar de moeilijke omstandigheden waarin vluchtelingen bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen indien hun familie minder draagkrachtig is of ze helemaal geen familie meer hebben, (...) dit betoog geen afbreuk vermag te doen aan het voorgaande, gezien verzoeker gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoeker geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren." Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Met betrekking tot verzoekende partij haar argumentatie een gezin te vormen met een erkende vluchteling wijst de Raad erop dat verzoekende partij om haar verblijf in België (bij haar partner) te regelen of bestendigen zich van een andere procedure dan de asielprocedure dient te bedienen. De Raad merkt ook op dat de bestreden beslissing geen enkele invloed heeft op verzoekende partij haar gezinsleven. De betreffende beslissing weigert louter de meervoudige asielaanvraag van verzoekende partij in overweging te nemen.

Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt aldus geenszins met concrete en valabele argumenten de vaststelling in de betreden beslissing en de beschikking dat een intern vestigingsalternatief in haren in hoofdte in Kabul onredelijk is. De Raad handhaaft derhalve zijn vaststelling in de beschikking dat er geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekende partij in Kabul onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 20 december 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS